

begrænsning, som findes i Forslaget, men deri ligger, som det vil fremgaa af mine Udtalelser, ikke noget Tilsagn om, at vi fra vor Side vil vedblive at gaa med til Tilskud og Laan for at forsøge paa at klare en Krise, som efter min Mening ikke kan klares, naar den skal fortsættes, Tap for Tap ned, med et yderligere Fald i Priserne, saaledes at Kronens Værdi, der vel nu ligger omkring 82—83, stiger helt op til 100 i Løbet af 2—3 Aar. Jeg har den bestemte Opfattelse, at det magter det danske Samfund slet ikke, hverken Stat eller Kommune eller private eller Pengevæsen, og at man fra alle Sider meget hurtigt vil komme til at erkende, at det ikke magtes. Man kan derfor lige saa godt først som sidst tage under Overvejelse at gøre det, som er det eneste rette og fornuftige, nemlig at blive, hvor man er, indtil Samfundet er økonomisk konsolideret; jeg føler mig overbevist om, at man da vil blive der altid.

J. A. Hansen (1ste Kr.): Af særlige Grunde vil jeg gerne gøre blot et Par korte Bemærkninger til det ærede 14de landstingsvalgte Medlem (Tyvede). Det ærede Medlem omtalte, at „General Motor“ er kommet i en Konflikt, skønt Selskabet betaler forholdsvis høje Lønninger. Det forholder sig saaledes, at der er to meget store Firmaer, hvoraf det ene beskæftiger, saa vidt jeg ved, i dette Øjeblik mellem 800 og 1 000 Arbejdere til de højeste Lønninger, ca. 3 Kr. 25 Ø. i Timen, og det andet er et betydelig yngre Firma, der lægger sig tæt ved, og som aabenbart har regnet ud, at naar de beskæftiger mellem 200 og 300 Arbejdere og sparer 1 Kr. i Timen for hver, bliver det til Penge. Ærede Medlemmer vil forstaa, at der herved opstaar en Anledning til at drage Sammenligninger: kan man roligt se paa, at der kommer en udenlandsk Industri, som pludselig sætter Lønningerne ned med 1 Kr. i Timen? for det vilde jo sige, at man ogsaa kan acceptere, at den anden Fabrik sætter Lønnen ned med 1 Kr. Jeg tror ikke, dette Forhold har nogen som helst rimelig Forbindelse med det foreliggende Lovforslag; jeg tror, vi skal lade det ligge foreløbig, men er i øvrigt villig til at

diskutere den Sag offentligt, naar der maatte være fornøden Anledning dertil.

Men saa vil jeg ogsaa gerne sige til det ærede 14de landstingsvalgte Medlem, da jeg ikke kan være til Stede her i Morgen, at jeg synes, det er ejendommeligt — og jeg har deltaget i alle de Valutaforhandlinger, der er ført under de skiftende Regeringer lige siden 1919, og er, det tør jeg nok sige — ja, jeg beder undskyldte, at jeg fremhæver det —, nogenlunde velbevandret i industrielle Forhold, idet jeg stadig har forhandlet med Repræsentanter fra Arbejdsgivernes Side, og de har undertiden sagt til mig: Nu maa De støtte os og holde med os —, at jeg hver Gang har maattet konstatere, at man fra den Side helt ensidigt sagde: Det eneste, der kan hjælpe her, er Told. Det har hver Gang vist sig. Jeg staar ikke her for at tale imod Indførelse af Told paa begrænsede Omraader. I begrænset Omfang kan den nok til Tider siges at være en Nødvendighed, fordi vi som et lille Land maa tage noget Hensyn til, hvordan de større Industrilande behandler os. Men det er i denne Situation ganske upraktisk, da dog ogsaa Industriens Repræsentanter har erkendt, at her ligger et Forslag, som vil kunne hjælpe ikke saa rent minimalt, som det ærede Medlem sagde, nej, det vil kunne hjælpe i vide Kredse. Her at kaste det ensidige Toldstandpunkt ind, som vi ved har saa mange og saa stærke Modstandere i Rigsdagen, det er, for at sige det rent ud, upraktisk. Det vil kun betyde, ligesom det betød under de mange Valutaforhandlinger, at saa bliver der intet af det hele. Jeg har som Medlem af Toldraadet deltaget i mange Tolddebatter siden 1908, og jeg ved, hvor ørkesløse disse sædvanlig er. Er man ikke paa Forhaand enig med hinanden om, at nu skal der tages et generelt Tag for at prøve at gennemføre en Strømkænting i vore Toldforhold, saa er det ørkesløst at begynde en saadan Forhandling; den vil strande paa en Fastholden af ensidige Teorier fra begge Sider. Derfor beder jeg endnu en Gang om at lade disse storpolitiske Teorier hvile, medens man i al Fredelighed tager fat paa den meget betydelige Realitet, der foreligger i dette Lovforslag.